

gik store engangsregninger. Tilsyneladende afhænger kommunernes dispositioner af deres aktuelle udbygningsstade. Nogle kommuner er ved at »spare op« til udbygning af en kommunal forsyningsvirksomhed, medens andre (eller måske den samme) har ydet et lån til en kommunal forsyningsvirksomhed, som forsyningsvirksomheden nu afdrager på.

Nettoudlægget på landsplan til de forskellige kommunale typer af forsyningsvirksomheder er følgende (udlæg af kommunekassen angives med +, lån fra forsyningsvirksomheder til kommunekassen med ÷):

Spildevandsanlæg med betalingsvedtægt	÷	812 mio. kr.
Gasforsyning	+	99 mio. kr.
El-forsyning	÷	79 mio. kr.
Varmeforsyning	+	5.185 mio. kr.
Vandforsyning	÷	422 mio. kr.

For samtlige forsyningsvirksomheder under ét var der i 1989 tale om et nettoudlån fra kommunekasserne på i alt 4,0 mia. kr.

Kommunernes Landsforening har i henvendelse til udvalget af 15. marts 1991 i stedet for lovgivning foreslået, at Indenrigsministeriet og Kommunernes Landsforening sætter sig sammen og gennemgår de kommuner, der har store negative saldi og lille kassebeholdning, og får en redegørelse for, hvordan mellemregningskontoen vil udvikle sig i de kommende år. Landsforeningen er overbevist om, at denne undersøgelse vil vise, at problemet reelt er meget begrænset.

Denne fremgangsmåde kan forslagsstillerne tilslutte sig.

Socialistisk folkepartis medlem af udvalget begrundet ændringsforslaget således:

Forslagsstillerne finder, at lovforslagets § 1, nr. 15, indebærer en for stor grad af detaljstyring.

Til nr. 4

Ændringsforslaget indebærer, at den i lovforslagets § 1, nr. 15, søgte bemyndigelse til at fastsætte regler ikke indskrænkes til kun at omfatte selve forrentningen af mellemværender mellem kommunerne og de kommunale forsyningsvirksomheder, men tillige kan omfatte andre forhold vedrørende disse mellemværender.

I det af udvalget stillede spørgsmål 6 til lovforslaget blev spørgsmålet rejst, om der ikke i bestemmelsen bør fastsættes en tidsfrist for, hvor længe de af bestemmelsen omfattede mellemværender kan bestå.

Jeg gav i mit svar udtryk for enighed om, at det bør overvejes, om det rigtigste ikke vil være at sikre mod en sammenblanding af forsyningsvirksomhedernes eventuelle tilgodehavender i kommunekassen og den kommunale økonomi i øvrigt.

Den seneste tids omtale af tilfælde, hvor kommuner er kommet i økonomiske vanskeligheder, idet de har disponeret over ganske betydelige beløb opkrævet som bidrag vedrørende spildevandsforsyningen til andre formål, har bestyrket min opfattelse af, at der er behov for nærmere regler på dette område.

Den ved ændringsforslaget søgte udvidelse af bemyndigelsen agtes således anvendt til at fastsætte regler, der forhindrer kommunerne i at disponere over forsyningsvirksomhedernes midler til andre formål. Af hensyn til kommunernes økonomiske planlægning finder jeg det rigtigst, at disse regler først får virkning for midler, der tilføres forsyningsvirksomhederne fra og med den 1. januar 1992.

Til nr. 5

Med den foreslåede formulering undtages salg til andelsboligbyggeri, til almennyttigt boligbyggeri, til ungdomsboliger og til ældreboliger fra bestemmelsen om offentligt udbud. De pågældende ejendomme skal med den foreslåede formulering som hidtil sælges til prisen i handel og vandel (markedsprisen).

Ved ændringsforslaget fraviges alene reglen om offentligt udbud.

Herved sikres kommunernes mulighed for ved salg af kommunal ejendom at fastlægge, hvilken type boliger de ønsker opført på det afhændede areal, og dermed mulighed for at planlægge den samlede boligudbygning i kommunen.

Det giver samtidig kommunerne mulighed for at leve op til en af Boligministeriet tildelt kvote af støttet byggeri. Er denne mulighed ikke til stede, vil der ske en undergravning af de på finansloven afsatte rammer for tilsagn til opførelse af støttet byggeri.

Også for bygherren til det støttede byggeri vil en sådan bestemmelse indebære fordele. En